

bliver nogen i vort Land i en Række af Aar, at gøre et humant Arbejde, hvortil der lægges en stor Del Penge ud, og det er en god Sag, forekommer det mig, at det er paa Tide, at Staten træder til og støtter Sagen.

Jeg slutter med at gentage, hvad jeg udtalte i Begyndelsen af min Tale, at er der noget uappetitligt, noget, der er vanskeligt at have med at gøre, noget, der i højeste Grad kræver, at de paagældende tage sig sammen i en Kærlighedsgerning, er det dette: at samle disse stakkels Kvinder sammen for at rejse dem. Vi maa fra Rigsdagens Side være taknemmelige for, at der er nogen i vort Folk, som vil være med til at hjælpe og til at løfte op, der er nok til at bryde ned. At løfte disse stakkels Kvinder er efter min Mening — for saa vidt det er muligt — en af de for tjenstfuldeste Gerninger, der kan gøres. Med disse Udtalelser skal jeg tillade mig paa det varmeste at henstille til den ærede Justitsminister at tage sig af denne Sag og i sin Egenskab af Finansminister se at faa fat paa nogle Penge til Hjælp. Det er de Ord, jeg foreløbig har at sige til Anbefaling af denne Sag.

Justitsministeren ad interim (Høring): Det første Punkt, jeg skal omtale, er Andragendet fra Bestyrelsen for farmaceutisk Medhjælperforening om Anlægelsen af 38 ny Apoteker, som Udvalget har foreslaaet at henvise til Justitsministeren. Jeg har ikke noget at bemærke mod dette Forslag, det er rimeligt, at dette Andragende havner i Justitsministeriet for der at komme i Betragtning, for saa vidt dets Indhold anbefaler det dertil. Men jeg maa dog sige, at det er ikke i og for sig farmaceutisk Medhjælperforening, der skal have det afgørende Ord med Hensyn til, hvor ny Apoteker skulle anlægges, det er et Spørgsmaal, hvis Afgørelse afhænger af forskellige Hensyn. Først og fremmest kommer det selvfølgelig an paa, om der paa det paagældende Sted er Trang til et Apotek, naar der ikke er noget i Forvejen, og det beror paa mange forskellige Hensyn, navnlig ogsaa hvilke Postforbindelser, det paagældende Sted har. Det er altsaa ikke nok, at der paa det paagældende Sted er et saa stort Antal Mennesker, at det Krav, man har haft paa at faa et Apotek, kan siges at være vel begrundet, der maa ogsaa være det Moment, at de virkelig trænge til at faa et Apotek, fordi de have vanskeligt ved at skaffe sig deres Medicin paa anden Maade. Det er i øv-

rigt et Forhold, der meget let forandrer sig, det afhænger af Jærnbaneanlæg, Postomordninger og deslige. Det er Hovedhensynet. Det andet Hensyn er det, om der er tilstrækkelig Næring for et nyt Apotek, om en Apoteker kan antages at kunne leve paa Stedet. Man maa ogsaa tage Hensyn til, at det ikke kan nytte at faa oprettet et Apotek, hvis den paagældende ikke kan eksistere. Det er et Spørgsmaal, som farmaceutisk Medhjælperforening særlig har Forstand paa og Interesse for, men det staar dog først i anden Række. Endelig er der det Hensyn, der kan være til at hjælpe den farmaceutiske Medhjælperstand til at komme i selvstændig Virksomhed. Det kan ganske vist ogsaa have nogen Betydning, men det maa dog siges at være af rent forsvindende Interesse i Sammenligning med Hensynet til selve Befolkningen. Jeg tror nu ikke, at der er Trang til at optage en samlet Undersøgelse af, hvor man i den nærmeste Fremtid bør anlægge ny Apoteker. Saaledes som vi hidtil have gaaet frem — og det omtalte den ærede Ordfører med Anerkendelse — have vi hvert Aar oprettet et vist Antal ny Apoteker, og man har da taget ud blandt de Andragender, som forelaa paa den Tid, dem, som man efter samtlige foreliggende Omstændigheder maatte sige kunde trænge til mest at komme i Betragtning, og for hvilke Betingelserne ellers vare til Stede til overhovedet at tage dem i Betragtning, og den Vej tror jeg egentlig er den rigtige at gaa. En samlet Overvejelse af, hvorledes man skulde gaa frem i den Henseende, vilde være meget vanskelig at bringe til Stede. Jeg ved ikke, i hvis Haand den egentlig skulde lægges. Nu ligger Afgørelsen hos Justitsministeriet, og Justitsministeriet bruger som Raadgivere i disse Sager det kgl. Sundhedskollegium, og selvfølgelig indhentes saa Erklæringer fra de lokale Autoriteter, de kommunale saavel som de medicinale, saa at man i Virkeligheden faar Sagerne fuldstændig belyste. Til at bedømme dette Materiale tror jeg ikke, at man vil kunne skaffe et bedre Forhold til Veje end det, vi have for Øjeblikket; jeg ved, som sagt, ikke, til hvem man skulde overlade Afgørelsen.

Den anden Indstilling, som foreligger, er Indstilling Nr. 7, som gaar ud paa at henvise Andragendet fra Frelsens Hær til Justitsministerens Overvejelse. Dette Andragende gaar ganske vist kun ud paa at faa en Hjælp til en bestemt Del af Frelsens Hærs Virksomhed, men imidlertid